

Ás beiras do Saar

IAGO GONZÁLEZ

Ás beiras do Saar
unhas luces do mar
como de cristal do ceo
deleitan á riqueza,
á furtiva fortaleza
da fauna de Ptolomeo.

Nas bágoas campestres esténdese agora
a fábula celeste que o caudal namora
reflexo das nubes
das ondas pra fóra

o corazón sacha na serena aurora

qué iridiscente se mostra
na muralla calcárea.

As sombras na comparsa
debuxan
perforan
na superficie anegada
da pedra que o custodia.

Saar, lar poderoso
sen miseria nin codia;
lombo ardente
de lingua silandeira.

No seu pé a semente
a musa do seco ventre
selou con paso calmo
chanzo a chanzo
un torrente
núa na mente,
angosta
e
prudente.

A lúa somérxese
con afable ledicia,
baixa esvarando
polo arco da vella
en secreto reclamo.

Avanta
e deixa a súa branca manta
de harmonioso abraio
nos coios inocentes
e nas herbas do camiño,
e trepando paseniño
pola atmosfera embaixo
asenta entre gallas danzantes
en rumor clandestino
que se aperta asonante
co piar de paxaros.

Coma un enigma sulaga
o ritmo do paseante

coma unha fonte se engole
nun remuíño cambiante
mudando en cada lampexo
do longo curso radiante.

A súa mirada acariña
o fume enfeitizante
de cada orquestra oscilante
entre a beira de verde marea
de toda a estirpe da traquea.

En cada folla está o tizón
de marcial humidade;
o pole de salvación
da ferida do río
e da pantasma sen idade;
a cadea turbulenta
na corea da verdade.

Saar, aínda seco, nifras
flores e herbas de esparto.

Choras ámbar
enriba do teu pano
sen laio nin pranto
no máis fondo frío
do invernall espanto
en historiografía de barro
fronte ó porto da vertixe
onde o corazón amarro.

Enfías carqueixas
coroando a lúa do regato.

Por entre o fráxil mato
o luscofusco deixas
e á vella noite deitas.

As miñas meniñas en sono
contra as campás bato
chamando ó teu trono

exultante Saar,
que o teu destino desato.

Aló, aló ó lonxe
albisquei un punto vermello
e escordei un nocello
desbordando o horizonte
e o teu rumbo certo.

Péchase a coroa de flores
a corola do nenúfar
o canto do campo
e a honra da paz

o cisne de neve
que se prega outra vez
aterrando na fronteira
do tronco distinguido
na auga da ribeira.

Eclosiona pálido
o novo nacer

precipita en retardo
o mol amencer
florecedo apaixonado
nas escamas areosas
das troitas e das musas,
e das naves que sucán
as augas difusas.

Ancorado na cadea que emana da
fonte
a lanzal cheminea
naufrega en picado
fumando as estrelas
da lúa que alumea
na pluma de serea,
na florida boca marela
do cisne e os fillos dourados
da pintoresca augarela.

E lambe o Saar
a lúa en cerámica
pedíndolle esmola de amor en
segredo

aliños puros de agreste remendo,
remedio de dores,
cicatriz de medo
en espiral verdosa
en bafo de flor
de luz ostentosa.

Nas ladeiras arrimas
o teu arbóreo cabelo
afundindo nun ángulo
do monte pecho
ó ceo aberto
polo areal caudaloso
polo adentro Saar
polo rego frondoso.

Os corvos fretan agoiros doces
arreconchegados no teu pescozo
a herba mesta salpica parda
as penedas e pólas
dos teus carreiros
polos botóns termináis

beleza abismal

no precipicio
da seca ó val
da conca profunda

asolagado lameiro,
harmonía presunta.

As leiras bican o sinuoso velo.

As aves pican e trepan arreo
nos cavorcos suaves
nos remuíños ledos.

O sorber das follas absorbe
coma agonías de voces.

No ceo pingan nubes espidas;
no seo Saar
son flores de loto,
ganchillo relatado
en soños de afluyente de fumes de
gozo.

A chuvia transforma
regueiros de sangue
en espuma festeira

rebulindo ás présas
cos asubíos do vento
nas ás de bolboretas

as fiestras cheas de vontade armilar
en cada rabaño de forestal manglar.

A madeira abanea
e rechouchía o ar
coa vida enteira
que empeza a navegar
desde as túas beiras,

poderoso cabaleiro Saar.

Unha gloria do sol
desprendeuse da súa galaxia
para empañalo
e acunar
a beleza do Saar
que se lamenta
con laios doces
das salgaduras furtivas
dos soños do mar.

